

РЕШЕНИЕ

№ 6112

гр. София, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 05.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3247** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца (ЗСПД).

Образувано е по жалба на В. И. Г. с адрес –гр.С.,[жк], [жилищен адрес] и служебен адрес – [населено място], [улица] срещу Заповед № ЗСПД//Д-С-ЛЮ/337/01.02.2023г. издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л. чрез упълномощено лице –началник отдел СЗ – П. С.

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в нарушение на материалния закон и в нарушение на административнопроизводствените правила. Моли се тя да бъде отменена, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Излагат се аргументи, че жалбоподателката е самотна майка на трите си деца близнаци, а отказът да бъдат предоставени месечни помощи е немотивиран, неясен и противоречащ на разпоредбите на Закона за семейните помощи за деца.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично, представлява се от адв.Ш., който поддържа жалбата. Претендира разноси на основание чл.36 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – директорът на Дирекция "Социално подпомагане" - Л., в с.з. чрез юрисконсулт С., оспорва жалбата. Представя подробен писмен отговор, в който обосновава тезата за законосъобразност на оспорената заповед, предвид по –високия средномесечен доход на член от семейството в сравнение с предвидения

средномесечен доход в чл.4а ал.3 от ЗСПД и чл.62 ал.2 т.2 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 от 510 лева.Процесуалният представител на страната претендира юрисконсултско възнаграждение. Допълнителни доводи излага в писмени бележки .

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността за встъпване в настоящото производство, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. Административен съд - София-град, III отделение, 61-ти състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт и във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, приема за установено следното:

На 25.01.2023 г. жалбоподателката В. И. Г. е подала до Директора на Дирекция „Л.“ заявление-декларация вх. № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/337 за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете до навършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7 от ЗСПД, в което е посочила, че е неомъжена и няма съжителство с бащата на децата Т.-И. И. Г., А.-С. И. Г. и М. И. Г.. Посочила е, че отглежда сама децата.

Към заявлението са представени необходимите към преценката на помощта документи, от които се установява, че В. И. Г. работи като съдебен деловодител в Софийска градска прокуратура. Доходът ѝ за периода месец 01.2022 г. - месец 12.2022 г. съгласно удостоверение за брутен доход, издадено от СГП, е в размер на 29 705,62 лева. В този размер са включени доход облагаем по ЗДДФЛ и обезщетения за временна неработоспособност-651,45 лева. Представени са от жалбоподателя и служебни бележки, издадени от д-р Е. Г. относно извършени задължителни планови имунизации по отношение на малолетните ѝ деца.

При тези релевантни за отпускането на помощта данни, на 01.02.2023 г. е издадена Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЮ/337 , с която на основание чл.10 ал.4 от ЗСПД и чл.4 ал.1 от Правилника за прилагане на ЗСПД и чл.7 ал.1 от ЗСПД на жалбоподателката е отказана поисканата месечна помощ за отглеждане на деца, които не са навършили 18 годишна възраст.

Заповедта е обжалвана от В. И. с доводи, че в случая неправилно са приложени посочените от административния орган разпоредби на чл. 7, ал. 1, във вр. с чл. 4а ЗСПД, въз основа на които ѝ е отказана месечна помощ.

При така установеното от фактическа страна Административен съд-София-град, 61 -ви състав, обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД, съгласно който Семейните помощи за деца се отпускат със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице.. Видно от представената по делото Заповед № 2209РД01-0002/04.01.2019 г., П. К. С. е подписала процесната заповед, в качеството си на упълномощено лице на директор на дирекция „Социално подпомагане“ – Л., който съгласно цитираната законова разпоредба има правомощие да издава и подписва заповеди за отказ за предоставяне на месечна помощ за дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по реда на чл. 7, ал. 1 от ЗСПД.

В чл. 2, ал. 1 от ППЗСПД е предвидено, че семейни помощи при отглеждане на деца се отпускат от Дирекциите "Социално подпомагане" въз основа на молба-декларация, заедно с необходимите документи, която се подава по постоянен адрес на правоимащото лице, с изключение на случаите по чл. 11, ал. 5. Не е спорно, че в случая постоянният адрес на жалбоподателя е в [населено място], Столична община –район „Л.“.

Следователно оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на законово предоставените му правомощия.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма, съдържа фактически и правни основания и всички всички задължителни реквизити.

В производството по издаване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, които представляват самостоятелно основание за отмяна на акта.

Твърденията за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила в жалбата, изразяващи се в липса на мотиви са основателни. Нарушена е и разпоредбата на чл.35 от АПК.

В оспорения акт, административният орган като правно основание е цитирал разпоредбата на чл.4а от ЗСПД, като е изложил фактически извод, че средномесечният доход на член от семейството за предходните 12 месеца, надвишава дохода, определен за целта в Закона за държавния бюджет на РБ. Този извод е изписан по отношение на всяко едно от трите деца по отношение, на които е поискано от жалбоподателя месечна помощ за отглеждане на дете.

От съдържанието на заповедта, не става ясно на какви обективни данни се е позовал административният орган и от кои точно данни и доказателства изхождат същите, за да изведе извод за това, че не отговаря на условията за предоставяне на месечна помощ за отглеждане на трите малолетни деца –близнаци. Не става ясно по какъв начин е изчислен средномесечният доход на член от семейството и въз основа на какви представени писмени доказателства за получените доходи от жалбоподателя. Не е посочен и минималният размер на средномесечният доход, предвиден в Закона за държавния бюджет на Република България за 2022г., както и приложимата в конкретния случай и за конкретния период правна норма от същия закон.

Фактическите основания са юридически факти, с чието осъществяване се свързва възникването на административното правоотношение, от което произтича правомощието на административния орган да разпорежи определени права и задължения. Непосочването на тези факти и/или некоректното им или общо посочване, изключва както предмета на доказване, така и преценката за съответствието на същия с материалния закон и не на последно място - целта на закона.

Относно спазване на материалния закон и неговата цел:

Съгласно чл.7 ал.1 от ЗСПД Месечните помощи за дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, се предоставят на семействата, които отговарят на условията по чл. 4а и живеят постоянно в страната, при условие, че децата отговарят на посочените в т.1 до т.5 предпоставки.

Според разпоредбата на чл.4а от ЗСПД , Право на семейни помощи по чл. 2, ал. 3, т. 2 имат семействата със средномесечен доход на член от семейството за предходните 12 месеца, по-нисък или равен на дохода, определен за целта в закона за държавния бюджет на Република България за съответната година, но не по-малък от предходната

година.

(2) В закона за държавния бюджет на Република България за съответната година се определя:

1. доходът по ал. 1, при който семейните помощи по чл. 2, ал. 3, т. 2 се отпускат в пълен размер;

2. доходът по ал. 1, при който семейните помощи по чл. 2, ал. 3, т. 2 се отпускат в размер 80 на сто от пълния размер на помощта.

(3) Размерът на семейните помощи по чл. 2, ал. 3, т. 2 в зависимост от определения доход по ал. 2, т. 1 и 2 се определя ежегодно в закона за държавния бюджет на Република България за съответната година, но не по-малък от предходната година.

В конкретния случай, доходите на семейството, получени през периода 01.01.2022г.-31.12.2022г., които са посочени в заявлението декларация от жалбоподателя са в общ размер от 29705,62 лева – доход от работна заплата в размер на 29 054,17 лева и изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност в размер на 651,45 лева. Средномесечният доход посочен от В. И. Г. за периода 01.01.2022г. до 31.12.2022г. е в размер на 618 лева.

Без да посочи мотиви, длъжностното лице, което е приело заявлението –декларация е попълнило, че средномесечният доход на член от семейството е 641, 40 лева, на какви обективни факти и обстоятелства се е позовало не става ясно. Видно от представеното удостоверение за brutния доход същият е посочен в размер на 29 707,62 лева, в който е включен и обезщетението за временна нетрудоспособност, противно на твърденията в писмения отговор, представен от ответника. В същият се излагат аргументи, че дохода на жалбоподателя от работна заплата е 29705,62 лева, като към този доход е добавено и обезщетение в размер на 1081,32 лева. Видно от удостоверение № 70/26.01.2023г. brutният доход заедно с изплатеното обезщетение е в общ размер на 29705,62 така както е посочила и жалбоподателката в заявлението –декларация. Предвид това изводите за размера на средномесечния доход на член от семейството са неправилни и не кореспондират с представените писмени доказателства – удостоверение №70/26.01.2023г.

Както вече бе посочено, в чл.4а ал.2 от ЗСПД е регламентирано, че в Закона за държавния бюджет на Република България се определя размерът на средномесечния доход за отпускане на месечни помощи по чл.7 от ЗСПД в пълен размер и размерът на средномесечния доход, при който месечните помощи се отпускат в размер на 80% от пълния размер на месечната помощ.

В чл.7 ал.6 от ЗСПД законодателят е предвидил, че размерът на помоща за всяко дете близък не може да бъде по –нисък от 1,5 кратния размер на помощта за семейство с едно дете.

Едва в писмения отговор , ответникът се е позовал на разпоредбата на чл.62 ал.2 т.2 от Закона за ДБРБ за 2022г. в сила от 01.07.2022г.

Основателни са и доводите, изложени в жалбата, че административният орган не е обсъдил и анализирал всички факти и обстоятелства относими към конкретния случай, изобщо не е взето под внимание, факта че В. И. Г. е самотен родител и единствено с това е и единствен рожден родител на три деца близнаци, видно от приетите по делото удостоверения за раждане на Т.-И. И. Г., А.-С. И. Г. и М. И. Г.. Предвид това административният орган е бил длъжен да прецени дали в случая не е приложима разпоредбата на чл.7 ал.20 от ЗСПД, съгласно която при условията на ал.1 на чл.7 месечна помощ за деца, които се отглеждат от техните самотни осиновители,

се предоставят независимо от дохода на семейството в размер, определен по реда на чл.4а ал.3 във връзка с ал.2 т.1 В противен случай „самотният рожден единствен родител“, каквато е жалбоподателката В. Г. и „самотният осиновител“ са поставени в неравностойно положение, каквато не е целта на Закона за семейните помощи за деца, тъй като според чл.1 ал.2 от закона, семейните помощи са средства в пари и/или в натура, които подпомагат отглеждането на децата в семейна среда от родителите или от лицата, полагащи грижи за тях.

Жалбоподателката е многодетна майка по смисъла на параграф1 т.8 от Допълнителните разпоредби на ЗСПД. Видно и от дефиницията - „многодетни“ са майките, родили /осиновили/ и отгледали три и повече деца над едногодишна възраст. Законодателят не прави разлика и не дефинира статута на многодетните майки, в зависимост от факта дали са осиновители или са рождени родители на децата. Точно обратното регламентира равнопоставеност между майки – осиновителки и рождени майки, които отглеждат три или повече деца. Предвид това основателни са твърденията в жалбата, че в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл.7 ал.20 от ЗСПД, независимо от обстоятелството, че жалбоподателката не е осиновител, а е единствен рожден самотен родител на три деца –близнаци.

С оглед на всичко изложено, оспорената заповед, като издадена при нарушение на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон – ЗСПД и неговата цел, следва да бъде отменена, а делото върнато като преписка на Директора на ДСП-Л. за ново произнасяне по заявление – декларация №ЗСПД/Д-С-ЛЮ/337 от 25.01.2023г. подадено от В. И. Г. до Директора на ДСП -Л..

При новото произнасяне по заявлението –декларация, административният орган следва да съобрази разпоредбата на чл.7 ал.20 от ЗСПД в контекста на изложените в настоящото решение мотиви.

При този изход на спора и на основание чл.143 ал.1 от АПК, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени чрез процесуалният й представител по приложен списък. По делото са представени пълномощно и договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че оказване на правната помощ и съдействие по делото е безплатно на основание чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата.

По силата на чл.38 ал.1 от ЗА адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, а съгласно ал. 2, в случаите на ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

С оглед изложеното в тежест на администрацията на ответника следва да се възложат разноски в общ размер на 500,00 лв. дължимо на адв. Ш. адвокатско възнаграждение съгласно чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения,

Водим от горното и на основание чл. 173, ал. 2, вр. чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 174 АПК, Административен съд - София-град, Ш отделение,61-ви състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № № ЗСПД//Д-С-ЛЮ/337/01.02.2023г. издадена от Директора на

Дирекция „Социално подпомагане“ –Л. чрез упълномощено лице –началник отдел СЗ – П. С.

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция "Социално подпомагане" - Л. за ново произнасяне по заявление-декларация на В. Г. И. с вх. №ЗСПД/Д-С-ЛЮ/337 от 25.01.2023г. за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете до навършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7 от Закона за семейните помощи за деца, при спазване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуване и прилагане на закона, и му ОПРЕДЕЛЯ седем дневен срок за произнасяне, считано от получаването на преписката.

ОСЪЖДА Дирекция "Социално Подпомагане"- Л. да заплати на адвокат Д. Ш. сумата от 500,00 /петстотин/ лева, представляващи направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца.

СЪДИЯ: